

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Štěpána Výborného a Jana Kratochvíla ve věci

žalobkyně: **K. T., nar. X**
bytem X

proti
žalované: **Univerzita Karlova, IČ: 00216208**
sídlem Ovocný trh 560/5, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí rektora žalované ze dne 31. 1. 2018, č. j. POP/UKRUK/12/138718/2017-3,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí rektora žalované, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno předchozí rozhodnutí rektora

Shodu s prvopisem potvrzuje: X

žalované ze dne 4. 12. 2017, č. j. POP/UKRUK/12/138718/2017-1 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byl žalobkyni stanoven poplatek spojený se studiem ve výši 18 000 Kč za dalších započatých 6 měsíců studia od 4. 10. 2017 do 4. 4. 2018.

2. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující, pro věc podstatné skutečnosti.
3. Žalobkyně byla od 1. 9. 2011 studentkou magisterského studijního programu Právo a právní věda, studijní obor Právo, na Právnické fakultě Univerzity Karlovy (dále jen „rozhodný studijní program“).
4. Žalobkyně byla také studentkou bakalářského studijního programu Mediální a komunikační studia na Fakultě sociálních věd Univerzity Karlovy (v období od 1. 9. 2010 do 7. 10. 2011), který řádně neukončila.
5. K překročení standardní doby studia rozhodného studijního programu došlo v případě žalobkyně dne 2. 10. 2016 a žalobkyni tudíž vznikla povinnost uhradit poplatek spojený se studiem.
6. Rozhodnutím ze dne 15. 5. 2017, č. j. POP/UKRUK/5a/133923/2017-1 (dále jen „druhé rozhodnutí o poplatku“), byl žalobkyni stanoven poplatek spojený se studiem za období od 3. 4. 2017 do 3. 10. 2017 ve výši 15 500 Kč, který žalobkyně uhradila.
7. Rozhodnutím ze dne 5. 6. 2017, č. j. PFUK/1945/2017, děkan Právnické fakulty rozhodl o přerušení studia žalobkyně, které nabylo účinnosti dne 27. 6. 2017 (tj. dnem jeho převzetí). Studium žalobkyně bylo přerušeno ode dne účinnosti tohoto rozhodnutí až do dne opětovného přihlášení žalobkyně do studia dne 4. 9. 2017.
8. Ke dni 28. 11. 2017 bylo studium žalobkyně řádně ukončeno složením poslední části státní závěrečné zkoušky.
9. Shora citovaným prvostupňovým rozhodnutím ze dne 4. 12. 2017 byl žalobkyni stanoven již třetí poplatek spojený se studiem, a to za období od 4. 10. 2017 do 4. 4. 2018.
10. V odůvodnění rektor konstatoval, že při stanovení poplatku byla do celkové doby studia započtena délka rozhodného studijního programu i doba předchozího studia, které bylo ukončeno jinak než řádně. Do celkové doby nebyla započtena doba, po kterou byla studia přerušena. Na základě uvedeného dospěl rektor k závěru, že k překročení standardní doby studia rozhodného studijního programu zvětšené o jeden rok došlo 2. 10. 2016. K výši poplatku uvedl, že vzhledem k tomu, že žalobkyně byla studentkou v den vzniku poplatkové povinnosti, tj. 4. 10. 2017, započala toho dne doba dalších šesti měsíců studia, za které je povinna uhradit poplatek.
11. K odvolání žalobkyně rektor žalované prvostupňové rozhodnutí potvrdil.
12. Dle rektora žalované není významná skutečnost, že po předchozím rozhodnutí o poplatku bylo studium žalobkyně přerušeno, protože skutečnost, že student přeruší studium po vzniku poplatkové povinnosti, nemá na již vyměřený poplatek žádný vliv. Uvedl, že poplatky za delší studium jsou vyměřovány za započatých šest měsíců studia, a tak se hradí již za první den z vyměřeného období. Pro vyměření poplatku spojeného se studiem je rozhodující, zda student studuje, nikoli skutečnost, zda navštěvuje přednášky či se jinak aktivně účastní studia, protože se jedná o sankční poplatek, nikoliv o školné, kterým by se studium předplácelo. Proto byl žalobkyni vyměřen poplatek na započatých 6 měsících studia a není relevantní, že studium bylo ukončeno už ke dni 28. 11. 2017.

13. Rektor žalované neakceptoval námitku znevýhodnění studentů právnické fakulty z důvodu neexistence rozdělení studia na bakalářský a navazující magisterský program.
14. K možnému snížení poplatku rektor žalované uvedl, že postupoval v souladu s Opatřením rektora Univerzity Karlovy č. 45/2017, Postup při posuzování žádostí o prominutí či snížení poplatku spojeného se studiem (dále jen „Opatření č. 45/2017“), dle něhož úleva z důvodu zahraničního studijního pobytu je poskytována pouze při prvním a druhém vyměření poplatku za delší studium. V případě žalobkyně se však jedná již o třetí vyměření poplatku, přičemž je nerozhodné, že při předchozích stanoveních poplatku nemohla úlevu uplatnit z důvodu platnosti staršího opatření rektora č. 12/2015. Dle tohoto opatření mohla úlevu uplatnit pouze tehdy, pokud by jí děkan fakulty neuznal studijní povinnosti a nezapočetl jí žádné kredity za zahraniční studium. Žalobkyni však byly získané kredity uznány jako volitelné předměty.
15. Ke zmírnění tvrdosti vyměřeného poplatku z důvodu „krátkosti“ následného studia uvedl, že žalobkyně nesplnila podmínky stanovené v čl. 4 opatření č. 45/2017, neboť neabsolvovala studium do jednoho měsíce od vzniku poplatkové povinnosti.

II. Obsah žaloby

16. Žalobkyně namítá, že pokud jí byl ode dne 3. 4. 2017 do dne 28. 11. 2017 přiznán status studenta pouze po dobu necelých čtyř kalendářních měsíců (v období od 27. 6. 2017 do 4. 9. 2017 bylo její studium přerušeno), nedošlo dne 4. 10. 2017 k započetí „dalších šesti měsíců studia“ ve smyslu zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů (zákon o vysokých školách), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vysokých školách“). Žalobkyně byla v období od 3. 4. 2017 do 28. 11. 2017 studentem necelých šest kalendářních měsíců, přičemž poplatek za studium v těchto započatých šesti měsících studia uhradila již dne 15. 8. 2017. Tím, že žalovaná nezohlednila dobu přerušení studia, došlo fakticky k situaci, kdy byl žalobkyni za totožných 6 měsíců studia vyměřen dvojí poplatek za studium. Navíc s totožnou odvolací námitkou se žalovaná ve svém rozhodnutí dostatečně nevypořádala.
17. Žalobkyně rozporuje tvrzení žalované, že v případě poplatku za delší studium se nejedná o školné, ale o sankci. K tomu dodává, že z jejích studijních výsledků i z jiných okolností případu (např. účast na programu Erasmus+, do něhož jsou z velkého množství uchazečů pečlivě vybíráni studenti nejlépe schopni reprezentovat právnickou fakultu) vyplývá, že není osobou, která by měla nést následky svého laxního přístupu ke studiu. Navíc se poměrně intenzivně snažila ukončit své studium v co nejkratší možné době, když ještě po dobu trvání studia na zahraniční univerzitě v rámci programu Erasmus+ absolvovala zkoušku na Právnické fakultě Univerzity Karlovy. To, že po dobu studia na zahraniční partnerské univerzitě není možné přerušit studium na Právnické fakultě Univerzity Karlovy a navíc nelze zahraničním studiem nahradit povinné a povinně volitelné předměty v rámci daného studijního programu (jako je tomu na jiných školách), by jí nemělo být přičítáno k tíži.
18. Žalobkyně má za to, že žalovaná měla aplikovat správní uvážení a snížit stanovený poplatek s přihlédnutím k individuálním okolnostem případu. Studium na zahraniční univerzitě přispělo žalobkyni ke splnění jejích studijních povinností na Právnické fakultě pouhým 1 kreditem, protože se jeví jako nepřipadný poukaz na skutečnost, že žalobkyni byly předměty na zahraniční univerzitě uznány jako volitelné předměty (viz opatření rektora č. 12/2015, dle něhož nemohla být žalobkyni již dříve

snížena poplatková povinnost). Jestliže po dobu zahraničního studia nebylo možno zdejší studium přerušit a žalobkyni předměty vyučované v zahraničí nebylo možno uznat v rámci zde studovaného studijního oboru, nebylo možné, aby žalobkyně ukončila studium ve standardní době. Nadto byla znevýhodněna, neboť na Právnické fakultě není studium rozděleno na bakalářský a magisterský program, což znamená nemožnost přesažení standardní doby studia o dva roky. Žalobkyně tedy s poukazem na § 58 odst. 7 zákona o vysokých školách konstatuje, že žalovaná měla při rozhodování o snížení či prominutí poplatku spojeného se studiem aplikovat správní uvážení a v rámci něj zohlednit individuální okolnosti případu. A nikoli aplikovat pouze „tabulková kritéria“.

III. Vyjádření žalované

19. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvádí, že žalobkyni nebyl vyměřen dvojnásobek poplatku za totožných šest měsíců studia, nýbrž se jedná o dva samostatné poplatky, vyměřené dvěma samostatnými rozhodnutími, každý za započatých šest měsíců studia.
20. Žalovaná opakuje, že skutečnost, že studium žalobkyně bylo ukončeno dne 28. 11. 2017, na poplatek vyměřený na období od 4. 10. 2017 do 4. 4. 2018 nemá vliv, neboť poplatky za delší studium jsou vyměřovány za započatých šest měsíců studia, a tak se hradí již za první den z vyměřeného období. Rektor zmírňuje tvrdost zákon podle a čl. 4 opatření č. 45/2017, avšak žalobkyně nesplnila podmínku absolvování studia do jednoho měsíce od vzniku poplatkové povinnosti, a proto jí nemohl být poplatek prominut.
21. K nerozdělení studia na Právnické fakultě žalovaná konstatuje, že standardní doba studia je stanovena v zákoně o vysokých školách a udává počet roků, který je stanoven pro ukončení studia akreditovaného studijního programu a vysoká škola je při vyměření poplatku spojeného se studiem povinna dodržovat tuto zákonem stanovenou standardní dobu studia. V případě žalobkyně byla do celkové doby studia započtena doba studia rozhodného studijního programu a doba výše uvedeného předchozího studia, které bylo ukončeno jinak než řádně. Žádné jiné doby ve smyslu příslušných ustanovení zákona o vysokých školách nebylo možné v případě žalobkyně při stanovení poplatku spojeného se studiem zohlednit.
22. Žalovaná uzavírá, že skutečnost, že žalobkyně s úhradou poplatku nesouhlasí, ještě neznamená, že je napadené rozhodnutí o jeho vyměření nezákonné. Žalovaná navrhuje žalobu zamítnout.

IV. Replika žalobkyně

23. Žalobkyně v replice na vyjádření žalované setrvala na své předchozí argumentaci. Zopakovala, že status studenta nelze zkoumat pro účely vyměření nového poplatku jen ke dni následujícímu po uplynutí šesti kalendářních měsíců od posledního vyměření poplatku, nýbrž je třeba přihlídnout ke skutečnosti, zdali nebylo v předchozím období studium přerušeno. Stejně tak žalobkyně setrvala na názoru, že argumentace žalované ohledně nemožnosti užít správní uvážení je nesprávná. Naopak bylo její povinností správní uvážení provést, a to nad rámec kritérií stanovených v opatření rektora.

V. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

24. Soud dle § 75 s. ř. s. přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je

vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

25. Podle § 58 odst. 3 zákona o vysokých školách studuje-li student ve studijním programu déle, než je standardní doba studia zvětšená o jeden rok v bakalářském nebo magisterském studijním programu, stanoví mu veřejná vysoká škola poplatek za studium, který činí za každých dalších započatých šest měsíců studia nejméně jedenapůlnásobek základu; do doby studia se započtou též doby všech předchozích studií v bakalářských a magisterských studijních programech, které byly ukončeny jinak než řádně podle § 45 odst. 3 nebo § 46 odst. 3, nejde-li o předchozí studium, po jehož ukončení student řádně ukončil studijní program stejného typu. Období, ve kterém student studoval v takovýchto studijních programech, nebo v takovýchto studijních programech a v aktuálním studijním programu souběžně, se do doby studia započítávají pouze jednou. Od celkové doby studia vypočtené podle tohoto odstavce se však nejdříve odečte uznaná doba rodičovství.
26. Podle § 58 odst. 7 věty druhé zákona o vysokých školách rektor může v rámci rozhodování o odvolání proti rozhodnutí o vyměření poplatku spojeného se studiem vyměřený poplatek snížit, prominout nebo odložit termín jeho splatnosti s přihlédnutím zejména ke studijním výsledkům a sociální situaci studenta podle zásad uvedených ve statutu veřejné vysoké školy.
27. Soud se nejprve zabýval námitkou žalobkyně, že žalovaná při vyměření poplatku za studium nepřihlédla k přerušení studia v předchozím studijním období.
28. K tomu soud předně uvádí, že dle § 54 odst. 4 zákona o vysokých školách v době přerušení studia není osoba studentem. Dojde-li proto k přerušení studia podle § 54 zákona o vysokých školách, pak ode dne přerušení do dne opětovného zápisu do studia osobě neběží standardní doba studia, od jejíhož trvání je odvozeno vyměření poplatku. Teprve po překročení standardní doby studia o více než jeden rok (za podmínek § 58 odst. 3 zákona o vysokých školách) je student povinen nést negativní následek v podobě poplatku za delší studium (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2013, č. j. 4 As 11/2013 – 42).
29. V posuzované věci však nastala situace odlišná, neboť k přerušení studia nedošlo v rámci „standartní“ doby studia, eventuálně zvětšené o jeden rok, nýbrž až po jejím uplynutí. V takovém případě však přerušení studia nemá ze zákona na vyměření poplatku za studium žádný vliv, neboť již byla překročena standartní doba studia zvětšená o jeden rok jakožto základní podmínka pro stanovení poplatku dle § 58 odst. 3 zákona o vysokých školách.
30. Za této situace se plně uplatní konstrukce § 58 odst. 3 zákona o vysokých školách, dle níž povinnost hradit poplatek vzniká za „započaté období“ studia, tedy prospektivně do budoucna. Pro vyměření poplatku za studium je tedy rozhodné, zdali je osoba v den, kdy je započato studium dalších šesti měsíců, studentem a nikoli zdali bylo v předchozím rozhodném období její studium přerušeno. Uvedené odpovídá skutečnosti, že poplatek nemá funkci úhradovou, ale regulační, jako určitý postih za delší než obvyklé studium. Proto by bylo proti smyslu tohoto poplatku, pokud by student v případě přerušení studia v době, kdy mu již vznikla poplatková povinnost, nebyl povinen k jeho hrazení v následujícím studijním období, kdy by již byl opět studentem.

31. Soud nepopírá, že tato konstrukce může být z pohledu studenta poměrně tvrdá. Je však nezbytné přihlédnout ke skutečnosti, že je na zvážení každého studenta, zda své povinnosti splní ve standardní době studia nebo zda si plnění povinností rozloží do delšího časového období, případně využije i možnosti přerušení studia v rámci jeho standardní doby. Je však jeho plnou odpovědností, pokud studium neukončí ve standardní době studia (případně zvětšené o jeden rok), hradit poplatek spojený se studiem. Je totiž v zájmu společnosti přiměřeně rychlé absolvování vysokoškolského studia a po něm následné zapojení do hospodářského života (s čímž je spjato přispívání do státního rozpočtu). Prevenci takového studia prostřednictvím zpoplatnění lze tudíž považovat za žádoucí, přičemž není na místě v široké míře tuto povinnost degradovat. Jak bylo uvedeno i v důvodové zprávě k zákonu o vysokých školách, úhradou finančních prostředků spojených se studiem se posiluje odpovědnost studentů za vlastní studium a jejich zájem o kvalitu vybraného studijního programu.
32. Ostatně „tvrdošti“ zákona při vyměření poplatku za situace, kdy dříve bylo studium při hrazení poplatku za studium přerušeno, si byla vědoma též žalovaná, která v čl. 1 opatření č. 45/2017 stanovila podmínky pro snížení poplatku v těchto situacích. Žalobkyně však podmínky pro snížení poplatku nesplnila. Konkrétně nevyhověla bodu 2., písm. c), bod ii., dle něhož by muselo být studium přerušeno na dobu nejméně 90 dní. I proto nemohlo být při určení výše jejího poplatku zohledněno přerušení jejího studia v předchozím období, za které uhradila poplatek spojený se studiem.
33. Žalovaná proto nepochybila, pokud nepřihlédla k přerušení studia po vyměření a uhrazení druhého poplatku za studium žalobkyně, neboť ze zákona o vysokých školách nevyplývá, že by přerušení studia v době, kdy již byla povinna hradit poplatek za studium, mělo mít vliv na vyměření poplatku za studium v dalším studijním období. Neobstojí tedy ani tvrzení žalobkyně, že jí byl za totožných 6 měsíců studia vyměřen dvojnásobek poplatku za studium, neboť jednotlivé vyměřené poplatky se týkaly jiného rozhodného studijního období. Pro úplnost soud uvádí, že ačkoli se žalovaná s totožnou odvolací námitkou zevrubně nezabývala, nelze shledat její rozhodnutí v této části nepřezkoumatelné, neboť z něj lze seznat základní důvody, které žalovanou vedly k vyřčeným závěrům (viz především poukaz na započítání dalších šesti měsíců studia, které je pro vyměření dalšího poplatku určující).
34. Stejně tak soud neshledal důvodnou námitku žalobkyně, že výše poplatku je neadekvátní tomu, že již do dvou měsíců od počátku rozhodného období studium řádně ukončila. Zde soud odkazuje k výše uvedenému a ke konstrukci stanovení poplatku dle § 58 odst. 3 zákona o vysokých školách, který výslovně vztahuje poplatek k dalším šesti měsícům studia. V případě, že je osoba k rozhodnému dni studentem, je jí poplatek ze zákona vyměřen na dalších šest měsíců studia, přičemž v době vyměření poplatku již z podstaty věci nemůže být posuzováno, zdali eventuálně bude její studium ukončeno nebo přerušeno. Nikterak pak není rozhodné, zdali se student, jemuž je poplatek vyměřen, účastní přednášek, seminářů či jinak je ve svém studiu aktivní a vyžaduje po škole určitá „protiplnění“.
35. Jakkoli i zde platí, že daná konstrukce se může jevit poměrně tvrdou, je v souladu se samotným smyslem a účelem poplatkové povinnosti, a sice motivovat studenty k co nejefektivnějšímu studiu. Případná tvrdost může být zmírněna dle § 58 odst. 7 věty druhé zákona o vysokých školách, přičemž žalovaná na tyto situace, kdy student studium absolvuje nedlouho po vzniku poplatkové povinnosti, pamatuje v opatření č. 45/2017.

Jestliže však žalobkyně podmínkám zde stanoveným nedostála (neabsolvovala studium nejpozději do jednoho měsíce ode dne vzniku poplatkové povinnosti), nemůže se nyní dovolávat nepřiměřenosti jí stanoveného poplatku. Bylo na ní samotné, aby studium ukončila v řádné době, případně aby i v případě započetí dalšího rozhodného období pro stanovení poplatku své studium ukončila ve lhůtě jednoho měsíce, neboť s podmínkami stanovenými v citovaném opatření rektora musela (či měla) být seznámena.

36. Pokud žalobkyně poukazuje na jí absolvované studium na zahraniční univerzitě v rámci programu Erasmus+ jakožto okolnost, jež měla vést ke snížení jí stanoveného poplatku, tak ani zde nemůže soud její argumentaci přisvědčit. Z napadeného rozhodnutí, jakož i opatření č. 45/2017 vyplývá, že žalovaná si je vědoma náročnosti studia v zahraničí, jež může ústít v prodloužení doby studia nad jeho standartní délku, eventuálně navýšenou o jeden rok. Proto v těchto případech dochází ke snížení výše jinak uloženého poplatku. Zároveň však platí, že takto není důvod snižovat výši poplatku „donekonečna“. Proto žalovaná v opatření č. 45/2017 deklarovala, že důvodnost tohoto postupu je dána pouze při prvním či druhém vyměření poplatku. Uvedené odráží skutečnost, že zahraniční studijní pobyt představuje omezenou překážku pro ukončení studia v řádném termínu, pročez není dán důvod, aby byl zohledňován též při třetím a dalším vyměření poplatku. Soud s tímto postojem souhlasí. Jakkoli nelze snižovat vhodnost absolvování zahraničního studijního pobytu, student by měl v rámci studia primárně směřovat k jeho ukončení na „domácí univerzitě“ složením veškerých studijních povinností a zkoušek, a to v řádném termínu. A dané beneficium, jímž zahraniční studijní pobyt bezesporu je, nemůže popírat tento hlavní účel studia či vést k nemožnosti jeho naplnění.
37. Pro úplnost soud uvádí, že pro posouzení nyní projednávané žaloby není rozhodující, v jaké výši byl žalobkyni vyměřen poplatek za studium druhým rozhodnutím o poplatku, protože soud přezkoumá pouze nyní napadené rozhodnutí a nikoli rozhodnutí předchozí. I případná pochybení při druhém vyměření poplatku by tedy nemohla mít žádný vliv na posouzení nyní projednávané žaloby. Proto ani není relevantní poukaz žalobkyně na skutečnost, že jí uznané kredity ze zahraničního studia neměly významný dopad na splnění jejích studijních povinností, protože při nyní přezkoumávaném rozhodování nebylo pro závěr o nesnížení poplatku stěžejní, že žalobkyni byly dané kredity uznány (na rozdíl od druhého rozhodnutí o poplatku). Důvodem byla pouze skutečnost, že jí byl poplatek vyměřen již potřetí.
38. Stejně tak není pro posouzení žaloby zásadní, zdali žalobkyně mohla své studium přerušit v době zahraničního studijního pobytu či mohla kredity získanými zahraničním studiem nahradit povinné a povinně volitelné předměty. Bylo na vůli žalobkyně, zdali se daného zahraničního studijního pobytu zúčastní, a v případě jeho absolvování měla být srozuměna s jeho podmínkami a dopady na jí absolvované studium na právnické fakultě. Včetně toho, že v případě překročení standartní doby studia bude povinna hradit poplatek za studium. Na tuto situaci se mohla řádně připravit, případně uzpůsobit plnění jednotlivých studijních povinností tak, aby studium ukončila v řádném termínu. Pokud tak neučinila, nemůže se nyní dovolávat nesprávnosti výše uloženého poplatku spojeného se studiem, které odpovídá úpravě obsažené v zákoně o vysokých školách a ve vnitřních předpisech žalované.
39. Za nedůvodnou soud považuje též námitku žalobkyně, že je znevýhodněna, neboť na právnické fakultě není studium rozděleno na bakalářský a magisterský program, což

znamená nemožnost přesažení standardní doby studia o dva roky. Již při započetí studia totiž byla seznámena s tím, že dle zákona může jeho standardní délku přesáhnout pouze o jeden rok, jinak bude nucena hradit poplatek za studium (respektive v jejím případě jej bude nucena hradit, s ohledem na dříve neukončené vzdělání, již při překročení standardní délky studia). Započítím studia tedy byla s těmito eventuálními povinnostmi ztotožněna, přičemž bylo pouze a jen na ní samotné, zdali studium v řádném termínu ukončí či nikoli a bude nucena hradit poplatek za studium. V určité neproporci délky možného prodloužení studia bez hrazení poplatku v případě bakalářského a navazujícího magisterského studijního programu na straně jedné a magisterského studijního programu na straně druhé nelze spatřovat jakýkoli zásah do jejích práv.

40. Soud konečně nemůže přisvědčit žalobkyni, že by žalovaná vůbec neaplikovala správní uvážení a neposoudila jednotlivé specifické okolnosti jejího studia s ohledem na možnost snížení či prominutí uloženého poplatku za studium podle § 58 odst. 7 věty druhé zákona o vysokých školách. Naopak z napadeného rozhodnutí vyplývá, že rektor žalované řádně posoudil veškeré okolnosti jejího studia vstříc podmínkám stanoveným v opatření č. 45/2017. Jestliže však žalobkyně žádné ze zde uvedených podmínek vážících se k přerušení studia, jeho ukončení nebo vynikajících studijních výsledků nesplnila, nebylo na místě, aby rektor rozhodl o snížení či prominutí poplatku. Nesouhlas žalobkyně s provedenou správní úvahou tudíž nelze zaměňovat s její absencí.
41. Na uvedeném nic nemění, pokud správní úvaha žalované byla vedena dle kritérií stanovených v opatření č. 45/2017, neboť tento vnitřní předpis žalované správní úvahu nenahrazuje, nýbrž dopředu deklaruje, v jakých případech lze uvažovat o snížení poplatku za studium. A zároveň stanoví rozpětí, v jehož rámci může dojít k redukci jinak uloženého poplatku. Uvedené odpovídá skutečnosti, že v § 58 odst. 7 věty druhé zákona o vysokých školách je snížení poplatku definováno jako možnost nikoli jako povinnost rektora. Proto také záleží na jeho úvaze, jaké podmínky pro snížení poplatku stanoví. V případě žalované rektor tyto podmínky vtělil do citovaného opatření tak, aby bylo jeho rozhodování předvídatelné a zároveň zmírňovalo největší tvrdosti § 58 odst. 3 zákona o vysokých školách. Proto jejich následná aplikace na jednotlivé případy nevede k popření § 58 odst. 7 věty druhé zákona o vysokých školách ani neústí v absenci správního uvážení při rozhodování.
42. Soud tedy uzavírá, že v případě žalobkyně nebyly dány důvody pro snížení nebo prominutí jí stanoveného poplatku za studium a napadené rozhodnutí ob stojí.

VI. Závěr

43. Žalobkyně se svými námitkami tedy neuspěla; jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, městský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.
44. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalované pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 22. října 2019

JUDr. Karla Cháberová v. r.
předsedkyně senátu